An. et vol. XXVI 5 Iunii 1934 (Ser. II, v. I) - Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: Acta canonizationis B. Conradi a Parzham, p. 285 - Motu proprio, p. 290 - Litterae Apostolicae, p. 291 - Epistolae, p. 297.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* I. Romana. Delimitationis, p. 300. II. Provisio Ecclesiarum, p. 301 - *S. C. pro Ecclesia Orientali:* I. Alexandrin. Coptorum. Decretum de quinque scapularibus, p. 302. II. Approbatio, p. 302 - *S. C. Rituum:* I-II. Veneten. Decreta in causa Ven. Petri Renati Rogue, p. 304.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiaria Apostolica:* I. Indulgentiae pro precibus post Missam, p. 312. II. Indulgentiae pro nonnullis precibus eucharisticis, p. 313.

Acta Officiorum: *Pont. Comm. de re Biblica:* Decretum de usu versionum, p. 315.

Diarium Romanae Curiae: Udienza diplomatica - S. C. dei Riti: Generale e Ordinaria, p. 316.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M·DCCCC·XXXIV

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 3,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXVI, n. 8 - 5 Iunii 1934)

ACTA PII PP. XI

In solemni Canonizatione

PAG.

Beati Conradi a Parzham, confessoris, in Basilica Vaticana die 20 mensis Maii, festo Pentecostes anno 1934 peracta 285

Motu proprio

Monasterium Sancti Hieronymi. - De abbatia Sancti Hieronymi in Urbe. - *25 Ianuarii 1934* 290

Litterae Apostolicae

I. *Exstat Metensi in urbe.* - Templum paroeciale S. Vincentii martyris in urbe Metensi basilicae minoris honoribus augetur. - *26 Augusti 1933* 291

II. *Tuitioni atque.* - Venerabilis Dei Servus Petrus Renatus Rogue presbyter e Congregatione Missionis S. Vincentii a Paulo Beatus renuntiatur. - *10 Maii 1934* . . 292

Epistolae

I. *Sacro hoc vertente anno.* - Ad Emum P. D. Petrum tit. SS. XII Apostolorum S. R. E. presbyterum Cardinalem La Fontaine, Venetiarum Patriarcham, appetente quinquagesimo natali sacerdotii eius. - *20 Decembris 1933* 297

II. *Non levi animi.* - Ad Emum P. D. Alafridum Ildefonsum tit. SS. Silvestri et Martini in Montibus S. R. E. Presbyterum Cardinalem Schuster, Mediolanensium Archiepiscopum: quem mittit Legatum ad solemnia decies saecularia abbatiae Einsidlensis. - *21 Martii 1934* 298

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Romanae ac Portuensis et Sanctae Rufinae.* - Mutationis finium dioecesium. - *17 Martii 1934* 300

II. Provisio Ecclesiarum 301

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

PAG.

I. *Alexandrin. Coptorum.* - Decretum, quo approbatur nova formula benedictionis et impositionis quinque scapularium pro ritu Alexandrino Coptorum. - *10 Martii 1934* 302

II. Approbatio Instituti. - *28 Februarii 1934* 304

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Veneten.* - Decretum super miraculis in causa beatificationis seu declarationis martyrii Ven. Servi Dei Petri Renati Rogue, presbyteri e Congregatione Missionis. - *22 Aprilis 1934* 304

II. *Veneten.* - Decretum super dubio de *tuto* in causa beatificationis seu declarationis martyrii Ven. Servi Dei Petri Renati Rogue, presbyteri Congregationis Missionis. - *29 Aprilis 1934* 308

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(officium de indulgentiis)

I. Preces, post privatae Missae celebrationem recitandae, indulgentiis locupletantur. - *30 Maii 1934* 312

II. Preculae quaedam in honorem Ssmi Sacramenti indulgentiis ditantur. - *4 Iunii 1934* 313

ACTA OFFICIORUM

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

Decretum de usu versionum Sacrae Scripturae in ecclesiis. - *30 Aprilis 1934.* . . 315

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 316

II. Sacra Congregazione dei Riti: *Generale* e *Ordinaria* 316

An. et Vol. XXVI 5 Iunii 1934 (Ser. II, v. I) - Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

BEATI CONRADI A PARZHAM, CONFESSORIS, IN BASILICA VATICANA DIE XX MENSIS MAII, FESTO PENTECOSTES ANNO MDCCCCXXXIV PERACTA.

Ad postulationem instanter *factam per Advocatum Sacri Consistorii Augustum Milani, Decanum, a Viro Eminentissimo Camillo Laurenti, Cardinali Praefecto Sacrorum Rituum Congregationi, Rmus D. Antonius Bacci, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:*

Licere Sibi hodie hoc in amplissimo coetu perorationi vestrae concedere, atque adeo novum ad caeleste Numen deprecatorem novumque sanctitatis exemplar militanti Ecclesiae dilargiri Augustus Pontifex gratulatur vehementer. Dum enim tantopere superbit saeculum atque, caelestibus bonis nimio saepius neglectis, vulgo discupiunt homines terrenas opes, potentiam voluptatesque, humillimus hic franciscalis capulatus, qui, abdicatis rebus omnibus suoque corpore per voluntarias castigationes in servitutem redacto, ad Dei gloriam animarumque salutem unice spectavit totisque viribus contendit, videtur equidem commonere omnes pacem, laetitiam verique nominis felicitatem non in anxia et invida divitiarum coacervatione, non in sensuum oblectamentis fallacibusque honoribus consistere; sed christiana potius virtute inniti, quae omnia moderetur, omnia dirigat, ac mortalium animos ad caelestia non peritura solacia erigat.

Si igitur ad sanctissima Conradi a Parzham exempla mentes convertant homines, si superna ea luce collustrentur, quae ex mirifica eius vita profluit,

facere iidem non poterunt quin ad vestigia eius libenter volenterque ingredienda commoveantur. Qua quidem spe fretus Beatissimus Pater suprema iam auctoritate Sua causam decernere paratus est; vult tamen ut antea, interposita Deiparae Virginis ac caelitum omnium deprecatione, caelestia Sibi lumina a nobis omnibus impetrentur.

Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam instantius *postulationem idem Revmus Dominus respondit:*

Virtutum omnium laudes, quibus universa honestatur Conradi vita, rerumque miracula eo deprecatore a Deo gesta — quae quidem, ut nostis, et diligenter explorata et ad amussim probata fuere — fidem profecto faciunt sempiternae eum esse felicitatis compotem. Attamen, quamvis in causa, de qua agitur, nullus relinquatur ambigendi locus, per me nihilominus Sanctitas Sua vos omnes adhortatur, quotquot adestis, ut incensissimas, ad supernum lumen impetrandum, Spiritui Sancto Paraclyto adhibeatis preces.

Ad haec, praecinente Beatissimo Patre, hymnus Veni Creator Spiritus *cum congrua oratione successit; quo expleto, tertiam* instantissimam *postulationem haec excepit eiusdem Rmi Domini responsio:*

Aures animosque intendite omnes. Apostolorum Princeps, qui « in accepta fortitudine petrae perseverans, suscepta Ecclesiae gubernacula non reliquit »[1] sanctissimum auctoritatis suae oraculum per Pium editurus est. Quemadmodum christiana humilitas ad summos honores extollitur, quemadmodum paenitentiae virtus gaudiis afficitur sempiternis, ita — suppliciter rogamus — divinae caritatis ignis, qui tantopere Conradi animum incendit, omnes expiet, refoveat, fraterno foedere coniungat et ad caelestia desideria erigat.

Tum Sanctissimus ex cathedra sollemniter sic pronunciavit:

Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem fidei catholicae et christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe exsistentium consilio, Beatum CONRADUM A PARZHAM SANCTUM esse decernimus et definimus, ac Sanctorum catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia uni-

[1] S. Leo M. – Sermo II in anniv. assumpt. suae.

versali eius memoriam quolibet anno, die natali illius, nempe die XXI Aprilis, inter Sanctos Confessores non Pontifices pia devotione recoli debere. In nomine Pa✠tris et Fi✠lii et Spiritus✠Sancti.

In sollemni vero Missa Papali, post Evangelium haec fuit

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

VENERABILES FRATRES AC DILECTI FILII,

« Factus est repente de caelo sonus, tamquam advenientis spiritus vehementis ».[1] Repleti Spiritu Sancto Apostoli, iamque non ut antea humanae infirmitati, ignorantiae trepidoque timori obnoxii, terram mareque peragrantes, quocumque gentium christianum nomen christianumque cultum invehunt. « In omnem terram exivit sonus eorum et in fines orbis terrae verba eorum ».[2] Exheres atque exsul genus humanum, tot erroribus involutum, tot immodicis cupiditatibus iactatum, ac formidolosis illis aliisque implicatum malis, quae primorum parentum culpa pepererat, in interitum rapiebatur. Attamen hoc ex undantium fluctuum oceano, mirificis evangelicorum praeconum laboribus excitata, divinique Redemptoris cruore fecunda, emergit Ecclesia; quae excultas ac barbaras gentes fraterno foedere coniungit, eorum peccata eluit, virtutem refovet, ac caelum, alteram veluti patriam, deliciis affluentem perpetuoque mansuram, iisdem assequendam pandit. Quodsi, per saeculorum cursum, regna, imperia resque omnes, hominum temporumque iniuria, collabuntur, at Dei Ecclesia, caelesti Flamine alta ac roborata, numquam decidit. Quin immo, quo tristior est aetas, eo pulchrior sanctitudinis decor renidet; quo scelestioribus conatibus, insectationibus, calumniis christiana respublica conflictatur, eo magis invicti ac strenui propugnatores excitantur, qui eam tueantur, in libertatem vindicent, omniumque virtutum fulgore collustrent.

[1] *Act. Apost.*, II, 2.

[2] Ps. XVIII, 5. – Rom., X, 18.

Ac procul dubio, quemadmodum in militantis Ecclesiae viridario nec candidi virginum, nec purpurati martyrum flores, neque sublimes denique desunt fructibusque opimae arbores; ita tenues humilesque violae non desiderantur, suavi odore fragrantes. Quarum numero, ob singularem animi demissionem, adscribendus est Conradus a Parzham, quem hodie, in Pentecostes nempe sollemnibus, non sine providentis Dei consilio, sanctitudinis diademate decoravimus. Is enim, si umquam alius, ita Spiritus Sancti efflatibus libenti operosoque animo respondit, ut, in quibusvis vitae suae adiunctis divinam illam Iesu Christi sententiam iure meritoque usurpare posset: « Quae placita sunt ei, facio semper ». [1] In humillimo ianitoris munere, quod religiosae familiae suae moderatores ei concrediderant, quodque patientiae, perspicaciae sagacitatisque non parum postulat, quam diligentissime piissimeque obeundo, ad summum sanctitatis fastigium pervenire contendit. Nihil profecto mirum in cotidianae eius vitae ratione, nihil est extra rerum ordinem factum; at omnia fuere ad caritatis, obedientiae religionisque normam fidelissime gesta: « Bene omnia fecit ». [2] Quamobrem merito asseverari potest christianam sanctimoniam non quorumdam esse privilegium, sed reapse commune omnibus officium; non ad quosdam dumtaxat pertinere, qui praeclarioribus sint animi dotibus divinisque muneribus peculiari modo praediti, sed universos omnino christifideles obstringere. Quod ceteroquin Deus ipsemet omnibus praecipiendo edixit: « Sancti estote, quia ego sanctus sum »; [3] « Estote... perfecti, sicut et Pater vester caelestis perfectus est ». [4]

At quibusnam viis rationibusque Conradus noster heroicam eiusmodi evangelicae viae perfectionem assecutus est? Nostis profecto virginalem eius castimoniam, qua animus exornatus per exilem sui corporis formam angelico nitore radiabatur, atque arcanas caeli pulchritudines exprimere ac veluti repercutere vide-

[1] Ioan., VIII, 29
[2] Marc., VII, 37.
[3] Levit., XI, 44; I Petri, I, 16.
[4] Matt., V, 48.

batur. Christianam eius humilitatis virtutem nostis, qua ductus atque compulsus, illud Iesu Christi hortamentum in cotidianum usum miro quodam modo reduxit: « Discite a me, quia mitis sum et humilis corde: et invenietis requiem animabus vestris ». [1] Enimvero, quemadmodum, ut Augustinus monet, [2] sanctitatis aedificium ad alta consurgere sublimibusque caelis se inserere debet, ita in profundum deprimatur oportet, quo firmiore tutioreque fundamento nitatur. Ac praeterea, venerabiles fratres et dilecti filii, geminam eius Dei proximorumque caritatem non ignoratis, qua incensus Noster hoc potissimum in deliciis habebat, ut nimirum interdiu noctuque ad Augusti Sacramenti aram se provolveret, flagrantissima ex animo vota precesque effundens; atque varia perpetuaque, ob sui muneris perfunctionem, rerum vicissitudine distractus atque distentus, arctissime nihilo secius cum Deo cotidie iungebatur. Itemque, quotiens pro condicionis suae adiunctis poterat, totiens, peculiari ea suavis animi sui industria, in animarum salute procuranda elaborabat.

Fulgeat igitur et ante omnium oculos eniteat germana huiusmodi sanctimoniae imago ac forma, quam humilis hic in se rettulit franciscalis capulatus; eademque edoceat commoneatque omnes quam longe a recto veritatis itinere ii aberrent, qui ethnicorum praecepta ac mores in pristinum restituere ac laudibus celebrare enitantur, christianamque doctrinam respuere ac repudiare conentur, quae una potest ad virtutem, ad civilem cultum verique nominis progressionem revocare homines. Affatim a Deo impetret Sanctus novensilis lumen ac gratiam; ut ea tandem aliquando ad effectum feliciter ducantur, quae Ecclesia hodie concinit a divinoque Flamine exorat: « Flecte quod est rigidum, fove quod est frigidum, rege quod est devium. Amen ». [3]

[1] Matt., XI, 29.

[2] Cfr. Sermo LXIX, 1-3; Migne: P. L., XXXVIII, 440-441.

[3] Ex Sequent. Pentec.

MOTU PROPRIO

ABBATIAE SANCTI HIERONYMI DE URBE

PIUS PP. XI

Monasterium Sancti Hieronymi in Urbe, vi constitutionis Nostrae apostolicae *Inter praecipuas*, die 15 Iunii 1933 latae, est abbatia immediate Sanctae Sedi subiecta. Nunc vero dubitatio affertur, an nova haec abbatia particeps sit fraternae illius Confoederationis, quam Benedictinorum Congregationes, ad normam Litterarum Apostolicarum *Summum semper* die 12 Iulii 1893 editarum, inierunt. Quum enim omnes abbatiae Benedictinae tunc temporis Congregationibus obnoxiae essent, Litterae illae de Congregationibus quidem agunt, non autem de abbatiis, quae iisdem adiunctae non sint. Quapropter ad omnem dubitationem auferendam Motu proprio et certa scientia ea, quae sequuntur, statuimus ac decernimus:

1. Abbatia Sancti Hieronymi in Urbe ad fraternam Benedictinorum Confoederationem pertinet iisdem iuribus iisdemque officiis, quibus ceterae abbatiae confoederatae.

2. Abbas Sancti Hieronymi, sicut ceteri Abbates regiminis, ius habet interveniendi Abbatum confoederatorum coetibus et suffragium ferendi in Abbate Primate eligendo.

Praeterea, ut praefatam Sancti Hieronymi abbatiam eodem, quo cetera monasteria, favore et gratia prosequamur, illi quoque concedimus privilegia, quibus omnes fere Benedictinorum abbatiae fruuntur, tum scilicet privilegia quae « Cassinensia » vulgo nuncupantur, tum etiam privilegia Congregationum Cluniacensis, Sanctorum Vitonis et Hydulphi et Sancti Mauri quae abbatiis Congregationis Solesmensis concessa sunt. — Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Ianuarii anno MDCCCCXXXIV, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TEMPLUM PAROECIALE S. VINCENTII MARTYRIS IN URBE METENSI BASILICAE MINORIS HONORIBUS AUGETUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat Metensi in urbe antiquum conspicuumque templum ad honorem Sancti Vincentii Martyris Deo dicatum; quod loco vetustioris sacelli ibique exsistentis monachi ex Ordine Sancti Benedicti anno millesimo ducentesimo quadragesimo octavo inceperunt exaedificare. Ipsum autem templum, quod structura, uti aiunt, gallica, perspicuum est, atque amplitudine sua quamlibet aliam dioecesis Metensis sacram aedem, templo excepto cathedrali, superat, anno MCCCLXXVI sollemniter consecratum est, privilegiisque postea magnis sive ab Episcopis sive ab Abbatibus sive etiam ab Imperatoribus ditatum. Saeculo decimo octavo labente, ob politicas socialesque Galliae perturbationes, monachi Ordinis Sancti Benedicti, qui in Sancti Vincentii templo Metensi sacras liturgicas functiones explebant et adnexam domum claustralem inhabitabant, a loco sacro eodem expulsi sunt; idemque templum suis opibus supellectilibusque pretiosis spoliatum est; quamvis vero postea cura et liberalitate christifidelium ipsum sanctuarium nova et copiosa sacra supellectili sit denuo exornatum. Nunc templo eidem Sancti Vincentii post annum millesimum octingentesimum secundum in paroeciam saecularem erecto, praeest parochus cum vicariis coadiutoribus suis, qui omnes in dominicum gregem sibi concreditum pascendum sollerter incumbunt, sacras functiones sacro in loco peragunt, piasque paroeciae provehunt fidelium consociationes, quas inter praesertim numeratur pia Mariana sodalitas virginum, quae una cum puellarum coetu domum Dei singulari studio prosequuntur, cultumque Sacratissimi Cordis Iesu quoquo modo fovent. Haec animo repetentes, cum venerabilis frater Metensium Episcopus, dioecesis sibi commissae utriusque cleri populique fidelis communia vota depromens, ac praesertim paroeciae, cui titulus et sedes est memoratum templum Metense, humillimis Nos iteratisque supplicationibus deprecatus sit ut templum supra memoratum ad titulum dignitatemque Basilicae minoris evehere dignaremur, Nos optatis hisce adnuendum ultro libenterque censemus. Quae cum ita sint, audito dilecto filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrae Rituum Congrega-

tionis Praefecto, omnibus rei momentis attente perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum ecclesiam Metensem Sancti Vincentii Martyris titulo decoratam, nomine privilegiisque quae Basilicis minoribus competunt, honestamus.

Haec edicimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVI mensis Augusti, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

II

VENERABILIS DEI SERVUS PETRUS RENATUS ROGUE PRESBYTER E CONGREGATIONE MISSIONIS S. VINCENTII A PAULO BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Tuitioni atque integritati Fidei prospicientes, usque ad sanguinis effusionem et ad supremum vitae holocaustum, ab Apostolorum aevo ad hodiernam aetatem miranda fortitudine effulsere veraces divini Nostri Redemptoris asseclae, qui, spretis prorsus mundanis rebus superatisque socialibus vinculis atque etiam familiaribus affectibus, super omnia veritatem solum dilexerunt et Dominum Nostrum Iesum Christum, qui « tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo ». Priscis sane temporibus martyres christiani adversus paganorum errores Evangelium testati sunt minas et supplicia, tormenta et mortem passi; dein cum haeretici mediae et recentioris aetatis contra catholicam Ecclesiam ac sacra dogmata bellum infestum saevumque intulerint, alii cum eisdem rabie odioque furentibus pugiles Christi fortiter dimicarunt propriamque vitam viriliter obtulerunt; diebus autem proximioribus Nobis sive in barbaris dissitisque e patria regionibus missionarii et sorores, veteres ac novi fideles ad propagationem Fidei faciendam et servandam, sive in ipsis finibus civilium nationum contra novatores seditiososque viros alii ad divinas

veritates tuendas atque asseverandas praestantissimi Christi milites coronas multas compararunt et palmas. O quam pulchra est et mirabilis haec indeficiens generatio ferax martyrum, quae ad sempiternum sanctae Ecclesiae decus semper exstitit! Contigit ideo ut id etiam eveniret teterrimae occasione ac miserandae seditionis, rerumque publicarum eversionis, quae, labente saeculo decimo octavo per Galliam exorta, sacra omnia ac profana miscuit, non modo in regem ac nobiles, sed praecipue in Ecclesiam Christi, Ecclesiaeque ministros saeviit. Tunc temporis enim profligatissimi homines, rerum summa per nefas potiti, falsa sub philosophiae specie, odium, quo adversus religionem catholicam aestuabant, fucati, totis viribus christianum nomen abolere conati sunt. Qua re, sacris aedibus eversis, contra Antistites sacrorum, Praesules ac sacerdotes iniquas « Revolutionis » leges detrectantes fidemque catholicam publice profitentes vesanus furor exarsit; veterumque persecutionum tempestates renovari, visae sunt, ita ut immaculata Christi sponsa, Ecclesia, novis itemque gloriosis Martyrum coronis effulserit. Quo tempore inter alios fortissimos viros, qui divinae Providentiae consilio in Gallia catholicae Ecclesiae illuxerunt, iure meritoque accensendus est Petrus Renatus Rogue, venetensis, presbyter e Congregatione Missionis, in odium Fidei die III m. Martii, an. MDCCXCVI interemptus. Civili enim cleri Constitutioni, — quam Conventus nationalis legibus Revolutionis faciendis constituerat omnique sive regulari sive saeculari clero, quamvis a Pio Pp. VI, Decessore Nostro, uti haereticam, damnatam, sub iurisiurandi onere imposuerat, gravibus etiam statutis in renuentes poenis — ipse Venerabilis Dei Servus assentiri noluit, ac non modo quaesitum iusiurandum praestare recusavit, sed et ab illo emittendo alios quoque vacillantes animose avertit. Postea autem, perdurante adhuc infensa Revolutionis insectatione, ipse Dei Famulus aliud etiam, quod a libertate atque aequalitate vocabant, iusiurandum, qua illicitum, detrectavit; neque pariter se subiecit mandato, ex quo anno MDCCXCV Reipublicae legibus (quarum multae impiae et iniquae) summa et omnimoda a sacerdotibus oboedientia promittenda erat. Cum itaque Venerabilis Petrus Renatus pluribus hisce de causis sese in mortis periculum ac vitae discrimen inferret, tamen animorum ministerio intentus vacavit, sedemque suam saepe mutans, modo hic se abdens, modo illic, paroeciam quoque venetensem Sanctae Mariae *du Mené*, ne plebs illius ecclesiae spiritualibus destitueretur auxiliis, libentissime suscepit. Nil mirum itaque si tandem, a viro nequam Procuratoribus Reipublicae denuntiatus, pervigilio Nativitatis Domini memorati anni millesimi septingentesimi nonagesimi quinti ab excubiis nocte deprehensus est in via atque ante Procuratores ductus. Tunc, oblatam ab eisdem sibi fugam respuens, Dei Famu-

lus, venia obtenta, sacras Eucharistiae species, quas ea nocte cuidam infirmo clam deferebat, devotissime sumpsit, ac dein laeto animo se in carcerem sivit coniici, ubi tres per menses hieme rigente detentus est. In publicam igitur custodiam conditus, de vitae ratione agenda in captivitate sua ordinatam congruamque regulam sibi statuit, quam fideliter servavit usque ad mortem; orationi continenter vacans, invictae patientiae atque animi fortitudinis exempla praebens, socios quoque poenae sacro, quo poterat, ministerio consolatus. Die autem prima m. Martii an. millesimo septingentesimo nonagesimo sexto, in tribunal qua presbyter « refractarius », uti aiebant, arcessitus, ac die insequenti a iudicibus, odio catholicae Fidei flagrantibus, capite damnatus, Petrus Renatus illico publiceque Deo gratias egit quod martyrio pro Fide coronaretur, paravitque se ideo ad supplicium tranquillo invictoque animo. Die vero tertia Martii, cum ad patibulum perduceretur, canticum, quod iam in carcere composuerat pietate, spe et exspectatione plenum de proximo transitu animae suae, et quasi a Davidico Psalmo depromptum « Laetatus sum in his quae dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus. Stantes erant pedes nostri in atriis tuis, Ierusalem » decantavit, atque imminente morte, elevatis oculis et manibus in caelum, hilari vultu et ore dicens « In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum » capite plexus, optatissimam martyrii palmam est consecutus. Tricesimum octavum aetatis suae tunc annum agebat; Venetiis enim in Britannia minori ortum habuerat die XI m. Iunii, an. millesimo septingentesimo quinquagesimo octavo. Patre puerulus adhuc orbatus, a religiosissima genetrice pie fuit educatus. Dein, in conlegio Venetensi a S. Ivone studiorum curriculo, quod classicum nuncupant, absoluto, cum ad sacerdotium se vocari animadverterit, dioecesanum Seminarium, Congregationis e Missione Presbyteris concreditum, ingressus est; ibique dum perdiligenter sacris disciplinis addiscendis operam dedit, tanquam religionis pietatisque exemplum iugiter enituit. Sacerdotio auctus die XXI m. Septembris an. MDCCLXXXII, statim, moderatorum iussu, sacrum gessit ministerium apud venetense pro sacris mulierum exercitiis asceterium; at quattuor post annos, maioris incensus perfectionis studio, suum Congregationi Presbyterorum de Missione nomen dedit. In domo exinde principi Parisiensi eiusdem Congregationis, ad S. Lazari, inivit, sed non explevit, novitiatum, quoniam ad patrium Venetense Seminarium a superioribus missus ut sacram Theologiam doceret, ibi etiam an. millesimo septingentesimo octogesimo octavo religiosa vota nuncupavit. Sequenti anno cum paroeciam Sanctae Mariae *du Mené* qua vicarius regendam insuper sumpsisset, de pastorali munere rectissime obeundo sollicitum se summopere et continenter ostendit; adeo ut neque,

oborta Gallica perturbatione, a sacro animorum ministerio, licet clam, periculis omnibus spretis remitteret, optimam ita relinquens de sanctitate, religionis studio caritateque suis apud omnes etiam inimicos famam atque opinionem; quae post gloriosum Dei Famuli obitum, magis magisque in dies usque in praesens increverunt, cum ad virum spectarent, quem plebes communi voce ut verum Christi martyrem praedicabant, atque etiam, signis mirabilibus non deficientibus, venerabantur. Qua re, processu informativo in ecclesiastica curia Venetensi instituto et ad Sacram Congregationem Rituum transmisso, observatoque iuris ordine ac revisione scriptorum eiusdem Famuli Dei peracta, Nos ipsi duodecima die mensis Iunii, an. MDCCCCXXIX introductionis Causae Commissionem manu propria obsignavimus. Cum autem Causa haec inter historicas accensenda esset, iuxta novissima praescripta loco apostolici processus ab historicae Sectionis Consultoribus, accuratissima trutina, omnia quae ad causam spectabant documenta sunt excussa ac probata. Cum vero Antepraeparatoria Congregatio, ex benigna Nostra apostolica concessione, fuerit omissa, et Praeparatoria habita sit die XX m. Martii proxime praeteriti, Generalis quoque Conventus coram Nobis die decima insequentis mensis Aprilis coactus est, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Ianuario Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Ostiensi et Albanensi, Causae Relatore; et cum profecto constiterit eiusdem Servi Dei internecionem in odium catholicae religionis evenisse, Nos, sollemni decreto die XXII m. Aprilis nuperrime elapsi de martyrio et de martyrii causa constare declaravimus, dispensatione quoque super signis sive miraculis de more elargita. Cum igitur de martyrio et causa martyrii constaret, illud supererat ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur an tuto procedi posse ad sollemnem eiusdem Servi Dei beatificationem censerent. Haec praestitit venerabilis frater Noster Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Ostiensis et Albanensis, Causae Ponens seu Relator in generali Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis in Aedibus Vaticanis die XXIV memorati mensis Aprilis habita, omnesque tum Cardinales tum qui aderant Patres Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos vero die tantum XXIX praedicti mensis Aprilis volventis anni millesimi nongentesimi tricesimi quarti, idest Dominica quarta post Paschalia gaudia, Eucharistico sacro rite litato, accitis adstantibusque Camillo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Laurenti, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto et praelaudato Ianuario Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Granito Pignatelli di Belmonte, Causae Relatore, una cum dilectis filiis Alfonso Carinci, ipsius Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, et Salvatore Natucci,

Sanctae Fidei Promotore generali, sollemniter ediximus *tuto* procedi posse ad eiusdem Dei Famuli beatificationem. Quae cum ita sint, precibus permoti quorundam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Archiepiscoporum Galliae et Italiae, nec non sodalium omnium e Congregatione Missionis, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore facultatem facimus ut idem Venerabilis Dei Famulus Petrus Renatus Rogue, Venetensis, presbyter e Congregatione Missionis, Beatus in posterum nuncupetur eiusdemque lipsana, seu relliquiae, venerationi publicae proponantur, non tamen sollemnibus in supplicationibus deferenda; itemque permittimus ut eiusdem Servi Dei imagines radiis de more decorentur. Praeterea eadem auctoritate Nostra largimur ut de Beato eodem quotannis recitetur officium de Communi unius Martyris cum lectionibus propriis per Nos adprobatis, ac Missa pariter celebretur per Nos item adprobata, servatis Missalis et Breviarii Romani rubricis, dumtaxat tamen in dioecesi Venetensi, in qua ipse Dei Servus natus ac mortuus est, nec non in templis seu sacellis ac domibus ubique terrarum sitis, quae ad Congregationem Missionis pertineant, ab omnibus fidelibus tam saecularibus quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur; et, quod ad Missas attinet, a sacerdotibus confluentibus ad templa sive sacella in quibus Beati ipsius festum celebretur. Denique concedimus ut sollemnia eiusdem Petri Renati Rogue peragantur, servatis servandis, in dioecesi memorata atque in templis seu sacellis ac domibus, quae diximus, die per Ordinarium vel Congregationis praefatae moderatorem respectivum designando, infra annum, postquam Beatificationis sollemnia in sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana celebrata fuerint. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis nec non decretis de non cultu editis, ceterisque in contrarium facientibus quibuslibet. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint et Praefecti eiusdem Congregationis sigillo munita, in disceptationibus etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die x m. Maii, an. MDCCCCXXXIV, Pontificatus Nostri decimo tertio.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EMUM P. D. PETRUM TIT. SS. XII APOSTOLORUM S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM LA FONTAINE, VENETIARUM PATRIARCHAM, APPETENTE QUINQUAGESIMO NATALI SACERDOTII EIUS.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Sacro hoc vertente anno, praeclaram iam habuimus opportunitatem tibi Nostras litteras mittendi, quum Legatum Nostrum te renuntiavimus, ut Vindobonensi illi catholicorum Congressui praesideres, qui praeter omnium exspectationem, favente Deo, tam felicem gloriosumque exitum est consecutus. Perraro enim, recentioribus hisce temporibus, tanta inter ecclesiasticas civilesque auctoritates habita est concordia, tamque mirifica bonorum omnium consensio, non modo ut insigne fauste factum sollemniter celebraretur, verum etiam ut nobilissimum propositum opportune ostenderetur totam rem publicam ad Christi doctrinam et Apostolicae huius Sedis documenta plane moderandi. De hisce autem sollemnibus, quibus tam decore sollerterque praefuisti, iam tibi gratulati sumus iterumque publice gratulamur. Nunc vero alia Nobis praebetur occasio, eaque periucunda, tibi denuo animum Nostrum aperiendi, quum nempe quinquagesimum a suscepto sacerdotio annum sis feliciter celebraturus. Scimus enim clerum istum populumque dilectum, quem paterna sollicitudine et eximia caritate moderaris, renovaturum tibi esse egregia illa venerationis amorisque testimonia quae, biennio ante, iubilaei episcopalis tui gratia, exhibere voluit. Quapropter communem hanc filiorum laetitiam Nos adaugere cupientes, sollemnia proxima libenter participamus, tibique etiam atque etiam gratulamur, quod tam longo annorum decursu non minus pietate et pastorali sollertia, quam sacri muneris dignitate praefulsisti. Fausta vero omina ac vota, quae, appetente Dominicae Nativitatis die, ad incolumitatem opemque divinam Nobis impetrandam paullo ante fecisti, tibi grato laetoque rependimus animo, et salutis Auctorem novae instanter exoramus, ut te propitius respiciat et fecundo gratiae suae rore opera tua omnia foveat ac secundet. Testis interea praecipuae dilectionis Nostrae et caelestium donorum auspex sit apostolica benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, tuoque Episcopo Auxiliari, itemque clero populoque universo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XX mensis Decembris, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

II

AD EM̃UM P. D. ALAFRIDUM ILDEFONSUM TIT. SS. SILVESTRI ET MARTINI IN MONTIBUS S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM SCHUSTER, MEDIOLANENSIUM ARCHIEPISCOPUM: QUEM MITTIT LEGATUM AD SOLEMNIA DECIES SAECULARIA ABBATIAE EINSIDLENSIS.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Non levi animi delectatione nuper intelleximus de sollemnibus decies saecularibus, quae Einsidlenses monachi in honorem Deiparae « eremitarum Dominae » appellatae summo studio apparare contendunt. Ex quo enim, abhinc mille annos, priscus sancti Meinradi eremus in splendidum Benedictinorum coenobium conversus est, et prodigiosum Virginis sacellum in augusto templo est collocatum, sancti Benedicti filii numquam « orare et laborare » cessarunt, piique innumeri Mariae cultores ad sanctuarium illud undique confluxerunt. Neque vero diuturnitas temporis, neque rerum civilium perturbationes, neque saeva incendia, quae pluries sacras aedes consumpsere, pristinam monachorum sedulitatem aut christianae plebis fiduciam erga caelestem Reginam adimere vel extenuare potuerunt; ita ut templum ac coenobium Einsidlense, alterum donis caelestibus redundans, alterum studio et labori dicatum, magnum sibi nomen per saecula pepererint. Itaque, millenaria huius eventi faustitate, Nos, qui nihil potius habemus, quam ut religio fidelium ac pietas per Deiparae cultum alatur et foveatur, quique sodales Benedictinos summa caritate complectimur atque insigne illud sanctuarium ac monasterium periucundo animo quondam invisimus, sollemnia sacra, quae propediem celebrabuntur, non modo probamus commendamusque, sed Nostra quoque participatione augere et cumulare exoptamus. Te igitur, dilecte fili Noster, qui S. Benedicti Ordinem, cuius es praeclara suboles, romanae purpurae splendore decoras, Legatum Nostrum hisce litteris deligimus ac renuntiamus, ut sacris ritibus et caeremoniis in templo Einsidlensi proxime peragendis praesideas, et prodigiosum « eremitarum Dominae » simulacrum, tanta populi veneratione excultum, nomine Nostro Nostraque auctoritate sollemni coronae impositione exornes. Praeterea, ut uberiores salutis fructus a populo sacellum invisuro percipiantur, libenti quidem animo votis adnuendum censemus, quae Nobis adhibuit dilectus filius monasterii a B. V. M. Einsidlensis Abbas, ut memorata sollemnia gratiis privilegiisque peculiaribus augeamus. Quapropter, audito quoque S. R. E. Cardinali Paenitentiario Maiore, omnibus et singulis utriusque sexus fidelibus, qui confessi et sacra

Communione refecti basilicam B. V. Mariae Einsidlensem, a Dominica prima mensis Maii usque ad Dominicam secundam mensis Octobris inclusive, devote visitaverint, ibique pias preces ad Deum iuxta mentem Nostram effuderint, plenariam indulgentiam, semel tantum lucrandam, die ab iisdem christifidelibus ad libitum eligendo, concedimus in Domino ac largimur. Quo autem Nostra animi benevolentia magis perspecta sit, facultatem etiam tribuimus, ut diebus sollemnibus, quibus peregrini maiore numero ad sanctuarium conventuri sunt, scilicet in festo B. V. Mariae Thaumaturgae Einsidlensis, in festo gloriosae Assumptionis B. M. V. in Commemoratione divinae consecrationis sacelli B. V. M. Einsidlensis, die 14 Septembris habenda, atque in Sollemnitate sacratissimi Rosarii B. M. V., sacrorum Antistes, qui sanctum Missae sacrificium sollemniter celebrabit, Nostro nomine et auctoritate adstanti populo benedicat, plenam admissorum veniam eidem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Paterna autem vota facimus, ut quam plurimi fideles, tam finitimi, quam longinqui ad thronum gratiae et misericordiae peregrinantes accédant; minime enim ambigimus, quin augusta Regina, tanto fidelium obsequio et affectu permota, eos semper propitia de caelo tueatur ac praemia eis tribuat quae amantissimis filiis largiri consuevit. Denique ipsis gloriosi Einsidlensis coenobii monachis ex animo vehementerque gratulamur, quod, tam longo saeculorum decursu, cum Apostolica hac Sede filiali devotione et caritate arcte coniuncti, sapientissimas normas ac statuta Legiferi Patris Benedicti integra servaverunt, praesertim quod attinet ad tuendum divini cultus splendorem ad officiumque chorale rite obeundum, cuius quidem praescriptum, veluti monasticae vitae fundamentum, dum singula diei tempora, ceteris operibus adsignanda, definite distincteque partitur, piis uniuscuiusque inceptis perennem gratiarum imbrem e caelo devocat. Neque vero dubitamus, quin praesentes monachi Einsidlenses, qui alterum millenarium aevum auspicantur, praeclara maiorum exempla et instituta persequantur ac Nostris votis optatisque fideliter obsecundent; hac enim ratione novum profecto decorem novasque egregias laudes Ordini suo fauste comparabunt. Dum interea secundum plane exitum millenarii eventus celebrationi ominamur, in auspicium caelestium donorum inque praecipuae dilectionis Nostrae pignus, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili Noster, Einsidlensis coenobii Abbati et monachis, ceterisque sollemnium curatoribus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXI mensis Martii, in festo Sancti Benedicti Abbatis, anno MDCCCCXXXIV, Pontificatus Nostri decimo tertio.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

ROMANAE AC PORTUENSIS ET SANCTAE RUFINAE

MUTATIONIS FINIUM DIOECESIUM

Quo pressius determinarentur fines, nonnullis in partibus, inter dioecesim Romanam ac dioecesim Portuensem et S. Rufinae, Emi ac Revmi Domini Thomas Pius Episcopus Portuensis et S. Rufinae, S. R. E. Cardinalis Boggiani ac Franciscus tit. S. Mariae Novae S. R. E. Presbyter Card. Marchetti-Selvaggiani, in Urbe Vicarius Generalis, Ssmo Domino Nostro Pio div. Prov. Pp. XI supplices preces porrexerunt ut nonnullae immutationes quoad limites praefatarum dioecesium inducerentur. Re autem mature perpensa, Sanctitas Sua, oblatis precibus benigne annuens, quae sequuntur commutationes circa fines dioecesis Romanae ac dioecesis Portuensis et S. Rufinae vi praesentis Consistorialis decreti, statuit atque decernit:

1. In territorio quod continetur inter viam *Aurelia* et viam *Boccea* limites praefiniantur via *Maglianella*.

2. Inter viam *Cassia* et *fosso della Crescenza* fines determinentur via *Grottarossa* (a via *Cassia* ad viam *Veientana*); dein via *Veientana* (usque ad coniunctionem cum praesentibus terminis inter duas dioeceses) demum *fosso di Fontaniletto* quousque pariter coniungitur cum hodiernis finibus prope *fosso della Crescenza*.

3. In territorio sito inter viam *Trionfale* et viam *Cassia* limites duarum dioecesium protrahantur usque ad intersectionem viae *Trionfale* cum via *Cassia*.

Quae autem superius decreta sunt, plenam, quoad omnes iuris effectus, vim obligandi a die 25 proximi mensis Aprilis huius anni obtinebunt. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die XVII Martii 1934.

Fr. R. C. Card. ROSSI, *a Secretis*.

L. ✠ S.

V. Santoro, *Adsessor*.

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesiae de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

24 Martii 1934. — Titulari episcopali Ecclesiae Candibensi praefecit R. D. Theophilum Bromboszcz, canonicum Capituli cathedralis Katovicensis, quem constituit Auxiliarem R. P. D. Stanislai Adamski, Episcopi Katovicensis.

5 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Cephaludensi, R. D. Aemilianum Cagnoni, archidioecesis Ravennatensis, Administratorem Apostolicum eiusdem dioecesis Cephaludensis.

— Cathedrali Ecclesiae Uxentinae, R. D. Theodoricum De Angelis, Canonicum Paenitentiarium metropolitanae ecclesiae Beneventanae.

8 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Papiensi, R. D. Ioannem Baptistam Girardi, Praefectum studiorum in Seminario Patavino.

11 Maii. — Titulari episcopali ecclesiae Memphitanae, R. P. D. Godefredum Zaccherini, hactenus Episcopum Aesinum.

12 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Sancti Ioannis Quebecensis, R. D. Anastasium Forget, Vicarium generalem archidioecesis Marianopolitanae.

26 Maii. — Ecclesiae metropolitanae Adamantinae, R. P. D. Seraphinum Gomes Jardim, hactenus Episcopum Arassuahyensem.

— Ecclesiae titulari episcopali Lysiniensi, R. D. Iosephum Ignatium Marquez, Vicarium generalem archidioecesis Angelorum, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Petri Vera y Zuria, Archiepiscopi Angelorum.

28 Maii. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Nicopsitanae, R. D. Aloysium Stepinac, archidioecesis Zagabriensis, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Antonii Bauer, Archiepiscopi Zagrabiensis.

2 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Zalichenae, R. D. Franciscum Eberle, Vicarium generalem dioecesis Augustanae, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Iosephi Kumpfmüller, Episcopi Augustani.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

ALEXANDRIN. COPTORUM

I

DECRETUM

APPROBATUR NOVA FORMULA BENEDICTIONIS ET IMPOSITIONIS QUINQUE SCAPULARIUM PRO RITU ALEXANDRINO COPTORUM.

Breviorem formulam, quae in Rituali Romano prostat ad benedicenda et imponenda quinque Scapularia, Administrator Apostolicus Patriarchatus Alexandrini Coptorum in arabicam linguam transferri iteratis precibus ab hac Sacra Congregatione postulavit.

Haec vero Sacra Congregatio, utpote quae in novis etiam devotionibus, quae ad uberiorem pietatem fovendam florent, puritati et integritati Orientalium rituum pervigil studeat, maluit potius ut nova formula, ritui alexandrino Coptorum magis respondens, exararetur.

Rei liturgicae igitur peritorum voto exquisito, infrascriptus huius Sacrae Congregationis Cardinalis Secretarius, in audientia die 24 Ianuarii a. c. habita, hanc novam formulam Summo Pontifici probandam proposuit, qui eam apostolica Sua auctoritate confirmare dignatus est, mandans ut in posterum haec formula unice sit adhibenda in benedictione et impositione quinque Scapularium, quorum indulgentiis et privilegiis fideles ritus alexandrini Coptorum augeantur.

Ex mandato igitur Ssmi Sacra haec Congregatio praesenti decreto adnexam lingua latina exaratam formulam adprobat et publici iuris facit atque iubet eam pro fidelibus ritus alexandrini Coptorum adamussim servari.

Quam formulam praelaudatus Administrator Apostolicus copticis et arabicis typis edendam curabit in appendice proprii Euchologii ad usum sacerdotum totius Patriarchatus, qui debitam facultatem ab hac Sacra Congregatione impetraverint.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Romae, ex Aedibus Sacrae Congregatione Orientalis, die 10 Martii 1934.

✠ A. Card. SINCERO, Episcopus Praenest., *a Secretis*.

L. ✠ S.

I. Cesarini, *Adsessor*.

ORDO BENEDICENDI ET IMPONENDI QUINQUE SCAPULARIA SUB UNICA FORMULA SECUNDUM RITUM ALEXANDRINUM COPTORUM.

INITIUM

Facto de more signo crucis, sacerdos incipit:

Miserere nobis, Domine Omnipotens; Trinitas Sanctissima, miserere nobis. Deus virtutum, esto nobiscum, quia in difficultatibus et tribulationibus nostris ad Te solum confugimus. Effice nos dignos qui dicamus:

Pater Noster...

Pax vobiscum...

BENEDICTIO

Sacerdos, ter signans Scapularia seu Numisma, dicit:

Benedictus sit Deus ✠ Pater Omnipotens. ℟. Amen.

Benedictus sit Filius eius Unigenitus ✠ Iesus Christus Dominus Noster. ℟. Amen.

Benedictus sit Spiritus Sanctus ✠ Paracletus. ℟. Amen.

IMPOSITIO

Sacerdos, postquam Scapularia seu Numisma singulis fidelibus imposuerit, dicit:

Induimini tunicam veritatis et galeam salutis in obsequium Ssmae Trinitatis, in honorem ac memoriam venerandae et salutaris Passionis Domini Nostri Iesu Christi, in honorem Beatissimae et Immaculatae Matris Dei Virginis Mariae, sub Cruce adstantis et de Monte Carmelo, ut heredes efficiamini lucis vitae aeternae, virtute eiusdem Ssmae Trinitatis, Patris, Filii et Spiritus Sancti. ℟. Amen.

CONCLUSIO

Sacerdos, manus extendens super caput fidelium, dicit:

Inclinate capita vestra. ℟. Ante Te, Domine.

Oratio: Magister, Domine Omnipotens, qui es in caelis et in animis sanctis praeparas habitaculum, viam servorum Tuorum (ancillarum Tuarum), quibus modo in Tuo nomine signum sacri habitus imposuimus, custodi immaculatam, eisque concede intentionem perfectam; animas eorum (earum) fove doctrinis vivificis et sanctis, virtutem adimplendi Tuam voluntatem eis impertire atque gratiam largire ut apud Te misericordiam inveniant. Per Filium Tuum Unigenitum Iesum Christum, per quem Tibi debetur honor et gloria et imperium cum Ipso et Spiritu Sancto et Vivifi-

cante, Tibique consubstantiali, nunc et semper et in saecula saeculorum. ℟. Amen.

DIMISSIO

Sacerdos deinde dicit:

Christe Domine, Rex pacis, da nobis pacem Tuam: in ea nos confirma et peccata nostra remitte. Te enim decet virtus, gloria, benedictio et honor in saecula saeculorum. ℟. Amen.

Si uni tantum personae Scapularia (seu Numisma) sint imponenda, formula recitetur numero singulari.

II

APPROBATIO

Ssmus Dñus Noster Pius, divina Providentia Pp. XI, decreto Sacrae Congregationis Orientalis, die 28 Februarii 1934, Constitutiones Congregationis Sororum Aegyptiarum a Ssmo Corde Iesu nuncupatarum, *ad septennium, experimenti gratia,* approbavit.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

VENETEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII SERVI DEI PETRI RENATI ROGUE PRESBYTERI E CONGREGATIONE MISSIONIS.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio eiusque causa et de signis seu miraculis in casu et ad effectum de quo agitur.

«Quam pulchrum spectaculum Deo — scribit Minucius Felix (Dial. Octavius) — quum christianus cum dolore congreditur, quum adversum minas et supplicia et tormenta componitur, quum strepitum mortis et horrorem carnificis irridens conculcat, quum libertatem suam adversus reges et principes erigit; soli Deo, cuius est, cedit».

Hanc vero mirabilem animi fortitudinem, quam in martyribus sibi coaevis vetus apologeta extollebat, renovatam fulsisse conspicimus in Petro Renato Rogue, Congregationis Missionis Presbytero. Is enim adversus minas fortiter restitit, carcerem et vincula cum gaudio est passus, immo et ipsam mortem, pro Christi Ecclesiae iuribus tuendis, sanguinem generose effundens, oppetiit.

Petrus Renatus medio saeculo XVIII in Britannia minori natus pie, a matre praesertim, quae mature suo viro viduata filii curam quam diligentissimam habuit, educatus fuit. Venetense collegium a S. Ivone celebravit, in quo bonis artibus incubuit. Vocanti Deo obsequutus, episcopale Venetense Seminarium est ingressus, ecclesiasticisque disciplinis rite excultus et anno 1782 sacerdotio initiatus, huius munia magno animarum emolumento exercuit. Quatuor post annos Congregationi Missionis se adiunxit, et, tirocinio in principe Congregationis domo ad S. Lazari Lutetiae Parisiorum incoepto, Venetias reversus, sacras disciplinas in Seminario docuit. Magisterio curam paroeciae S. Mariae du Mené, Seminarii ecclesiae adnexae, anno 1789 adiecit.

Exorta tunc immani gallica perturbatione, divina quaeque humanaque subvertente, delatum sibi iuramentum civilis constitutionis cleri edere recusavit: quin immo auctor fuit ut Seminarii superior, qui hoc se daturum promiserat, scripto promissionem retractaverit. Quum Augusto mense anno 1792 lege statutum fuerit ut sacerdotes, qui iuramentum hoc non edidissent, exilio multarentur, Seminarii superior, qui et parochus S. Mariae du Mené erat, in Hispaniam cum pluribus aliis sacerdotibus se contulit, animarum curam sponte Petro Renato suscipiente. Iusiurandum alterum « libertatis et aequalitatis » nuncupatum, eodem anno sub deportationis prius, sub mortis poena postea, sacerdotibus propositum quum non dedisset, ne plebs, cuius curam susceperat, in tantis periculis constituta, spiritualibus auxiliis destitueretur, nulla ratione se ab ea voluit separari, sed occulte delitescens sacrum ministerium hac illac omnibus spretis periculis exercebat. Anno 1794, impio et crudeli tyranno Robespierre necato, in Morbihanensi districtu, relaxandae persecutionis causa, sacerdotibus, qui seu prius iusiurandum constitutionale, seu alterum « libertatis et aequalitatis » non praestitissent, tertium fuit delatum pacifice vivendi, et pacem ordinemque curandi; quod Servus Dei tuta conscientia Maio mense anno 1795 edidit. Verum Septembri mense eiusdem anni, quum omnibus sacerdotibus mandatum fuisset ut summam et omnimodam reipublicae legibus, quarum multae impiae et iniquae erant, obedientiam promitterent, Petrus Renatus huiusmodi promissionem edere recusavit. Post mensem, denuo ingravescente persecutione, quum severiores sanctio-

nes latae contra sacerdotes qui iuramenta non dedissent, quos *refractarios* appellabant, revocatae in actum fuissent, in iugi mortis periculo Petrus versabatur, quin tamen ab exercendo ministerio, licet clanculum, remitteret.

Nativitatis Domini pervigilio, circa horam serotinam decimam dum cuidam morienti Ss. Viaticum afferret, a duobus viris, quorum alter a matre Petri beneficiis cumulabatur, agnitus, et deprehensus, ad districtus Administratores fuit adductus. Dum impii et ingrati delatores ad milites evocandos pergerent, Administratores, apud quos magna in aestimatione Petrus habebatur, ei fugam capessere suadere sunt conati, quod Petrus, ne ipsi poena multarentur vel in alios presbyteros durius ageretur, noluit, eos tamen rogans ut sacras, quas deferebat, species consumere posset, quod ei est datum, reverentiae obsequium ipsis praebentibus. Tribus mensibus in humido frigidoque carcere detentus, orationi iugiter incumbens, invictae patientiae et fortitudinis miranda exempla praebuit, consortes adloquio et sacerdotali, quo poterat, ministerio consolari non desistens. Die 1 Martii (undecima Ventosi) a publico accusatore uti sacerdos *refractarius* ad tribunal fuit transmissus. Itaque insequenti die a iudicibus interrogatus utrum iusiurandum civilis cleri constitutionis servandae praestiterit, negando magna constantia respondit; negavit pariter iusiurandum, quod « libertatis et aequalitatis » nuncupabant, se umquam dedisse. Interrogatus an fuisset deportatus, aut saltem e Gallia exsulasset, se numquam a Venetiis recessisse reposuit. Interrogatus apud quosnam permansisset, noluit eos patefacere. Asseruit quoque se ecclesiasticum ministerium iugiter exercuisse; promisisse quidem pacifice se habiturum et pacem publicumque ordinem curaturum, non vero submissionem et obedientiam reipublicae legibus, quarum plures impiae et iniquae. Impii iudices eum, uti *refractarium*, capite damnaverunt. Haec omnia ex iudiciali sententia aliisque authenticis tribunalis actibus constant.

Audita sententia, Petrus Renatus, in genua procumbens elata voce exclamavit: « Gratias tibi ago, Deus meus, quoniam me pro fide mori dignum ducis, mortisque sententiam hoc ipso in loco audire, in quo pluries divini verbi, sacrumque ministerium exercui ». Matrem quae christiana fortitudine aderat, pie salutavit. Totam noctem in oratione et captivitatis socios solando duxit; duasque epistolas scripsit, alteram matri suae, rogans ne eleemosynas quas delatoris familiae erogare consueverat, subduceret; suis consodalibus, Venetiis absconditis, alteram, se eorum orationibus commendans. Tantam animi pacem hisce in adiunctis miles quidam admiratus, sequenti die animam sacramentali suorum peccatorum confessione expiavit.

Ad supplicium cum duceretur, spirituale canticum in carcere a se exaratum, quasi aeternum *alleluia* praecinens, decantavit, et, in concessae ex corde veniae signum, horologium delatori donavit.

Hora post meridiem tertia, diei 3 Martii anno Domini 1796, dominica verba: « In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum » pronuntians, caput ferro laetanter submisit, sanctissima anima martyrum coetui triumphaliter inlata.

Plures ex adstantibus ad eius exuvias accurrentes, sanguinem linteolis collegerunt, et uti martyris reliquias venerantes servarunt.

Sacrum eius corpus in maiore urbis coemeterio statim sepultum fuit. Tanta autem sanctitatis fama gaudet Petrus Renatus, ut passim nunc etiam « Sanctus Rogue » a Venetensi populo appelletur.

Haec sanctitatis fama, a documentis omni exceptione maioribus confirmata, causa fuit ut, vix adiuncta sivere, ordinaria auctoritate processus Venetiis confectus fuerit; quo rite apud hanc Sacram Congregationem examinato anno 1929 Ssmus D. N. Pius Papa XI introductionis Causae Commissionem sua manu obsignavit.

Quum autem Causa haec inter historicas sit accensenda, iuxta novas iuris normas, loco Apostolici processus, Sacrae huius Congregationis Sectionis historicae studio et inquisitionibus documenta omnia fuerunt subiecta. Exinde patuit documenta haec authentica esse, plenissimam mereri fidem, et martyrium seu materiale, seu formale tum ex parte victimae tum ex parte persecutorum evidentissime constare. Quare Beatissimus Pater benigne decrevit ut, omissa Antepraeparatoria Congregatione, statim coram S. R. C. Cardinalibus dubium proponeretur: *An constet de martyrio eiusque causa et de signis seu miraculis Servi Dei Petri Renati Rogue in casu et ad effectum de quo agitur.* Quae Congregatio in Vaticanis aedibus die 20 elapsi Martii mensis habita fuit. In Generali vero coram Ssmo D. N. die 10 mensis huius coacta Rmus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Ostien. et Albanen., Causae Relator idem proposuit dubium. Cui seu Rmi Cardinales, seu Officiales Praelati et Consultores pro sua conscientia responderunt. Beatissimus vero Pater, suffragiis omnibus attento animo exceptis, ut suum iudicium proferret, hanc selegit diem 22 Aprilis mensis, Dominicam III post Pascha, Deum, luminum Patrem interim deprecaturus.

Quocirca Rmos Cardinales Camillum Laurenti S. R. C. Praefectum et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Causae Ponentem seu Relatorem nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei generalem Promotorem meque infrascriptum Secretarium arcessiri iussit, et, Sacrosancto Eucharistico sacrificio devotissime litato, pronunciavit: *Ita constare de martyrio*

et causa martyrii Servi Dei Petri Renati Rogue ut, dispensatione ad normam can. I. C. 2116 § 2 a signis seu miraculis elargita, procedi possit ad ulteriora.

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. R. C. referri mandavit.

Datum Romae die 22 Aprilis a. D. 1934.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

II

VENETEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VEN. SERVI DEI PETRI RENATI ROGUE PRESBYTERI CONGREGATIONIS MISSIONIS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione martyrii eiusque causae, necnon Apostolica dispensatione a signis seu miraculis ad tramitem can. 2116, § 2 iuris canonici, tuto *procedi possit ad solemnem eiusdem Ven. Servi Dei Beatificationem.*

Beatus Iacobus Ap. in Epistola catholica quae his diebus legitur: « Omne gaudium, scribit, existimate, fratres mei, cum in tentationes varias incideritis: scientes quod probatio fidei vestrae patientiam operatur. Patientia autem opus perfectum habet » (Iac. I, 1-4). Et: « Beatus vir qui suffert tentationem; quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitae » (Ibid., I, 12). De patientia autem S. Cyprianus pertractans, « Patientia est, inquit, quae... facit humiles in prosperis, in adversis fortes, contra iniurias et contumelias mites: docet delinquentibus cito ignoscere... persecutiones tolerat, passiones et martyria consummat » (De bono patient., in Brev. Rom. II Noct. huius diei).

His insignem notis humillimum Vincentium a Paulo Deus superbienti, molli ac diris simul vexato malis XVII saeculo obiecisse videtur, ut ipse, veluti Christi imaginem in se referens, humilitatis, patientiae et caritatis perfectissimum exemplum exhiberet.

Quas virtutes veluti pretiosissimam hereditatem sibi a tanto Patre traditam ita filii filiaeque eius, in aevum servandam ac perennandam, fideliter susceperunt, ut numquam ex eis defuerint, qui praeter communem modum, Patris vestigia pressius sequuti, heroica sanctitate effulserint, immo etiam effuso pro Christo sanguine Ecclesiam illustraverint.

Re quidem vera hoc ipso sacro extra ordinem anno duas lectissimas Vincentii filias Ludovicam de Marillac Vid. Le Gras et Catharinam Labouré

Virginem, alteram inter Sanctas, inter Beatas alteram elatas conspeximus. Quibus de casta viduitate et liliali virginitate candidis coronis tertia purpurea de passione Ven. Petri Renati Rogue modo accedit, quam divino Redemptori Vincentiana familia laetabunda offert.

Venetiis in Britannia minori die 11 Iunii 1758 ex Claudio et Francisca Loiseau natus, eodem die in cathedrali ecclesia baptismalibus aquis fuit ablutus. Mortuo mature patre, omnimodam curam mater in filioli educationem impendit. Quo autem liberalius puer educaretur, eum sacerdotibus, Venetense Collegium a S. Ivone moderantibus, tradidit, in quo is studiorum curriculum, quod classicum vocant, a. 1774 perfecit. Biennio post a Deo ad sacerdotium vocatus in dioecesanum Seminarium, Congregationis Missionis presbyteris concreditum, est ingressus, sacris initiatus et sacerdotio die 21 Septembris mensis anno 1782 auctus. Tanta pietate et prudentia visus est eminere, ut statim asceterii pro sacris mulierum exercitationibus capellanus fuerit renuntiatus.

Quatuor post annos, maioris perfectionis studio incensus, Congregationi Missionis adscribi enixe postulavit. Pii voti compos factus, inchoato Parisiis ad S. Lazari tirocinio, Venetias remigravit, sacrisque tradendis disciplinis Superiorum iussu cum laude incubuit. Anno vero 1788 sacra vota, iuxta Congregationis Missionis constitutiones, emisit. Sequenti anno, adhuc docendi munere retento, Superiori suo, in regenda paroecia S. Mariae *du Mené* Seminario adnexa adiutor datus, plebem sibi commissam singulari prudentia, pietate, sedulitate summoque animarum lucro curavit.

At maiora manebant bonum Christi militem certamina, ea ingruente temporum procella, quae exeunte saeculo XVIII Galliam teterrime subvertit. Neutrum iusiurandum ad quod sacerdotes impia lege sub gravissimis poenis adigebantur, dare voluit. Quare, ne oves, in tanto discrimine desereret, sacro ministerio qua posset functurus, occultus Venetiis permansit usque dum a perfido viro, cuius familiam eius mater beneficiis cumulaverat, Nativitatis Domini pervigilio anno 1795 sacrum Viaticum ad infirmum deferens proditus est. Districtus Administratoribus traditus, in tetrum detrusus est carcerem, qui ob martyrii spem factus est ei iucundus.

Duobus mensibus post, ad tribunal adductus, fortiter sua in Ecclesiam Christi fidelitate asserta, pia matre adstante, uti sacerdos *refractarius* capite damnatus est. Sequenti die, tertia Martii mensis anno 1796 optatissimam martyrii palmam exsultanti animo, aetatis suae anno trigesimo octavo, est consecutus.

Sicut Christi vitam vixerat, ita et moriens eius imaginem in se consummavit.

Equidem summi Sacerdotis, Christi, fidelis minister sacris muniis

sibi commissis sanctissime est perfunctus. In carcere detentus tanta pace et patientia enituit, ut e custodientibus militibus alter, his commotus, suorum scelerum paenitentiam egerit. Martyr noster, ut olim Christus, proditus, Regis Martyrum ad exemplum et ipse magno animo inimicis ignoscens, dum ad supplicium duceretur, proditori, in veniae pignus, munusculum sibi carum dono dedit, pro eiusque familia matris suae caritatem et beneficia imploravit. Matrem vero suam, rursum ut Christus, pie commendavit amicis. Iisdem quoque ac Christus verbis spiritum suum Deo commendavit. Sed et illud memorandum, ad mirabilem eius similitudinem explendam, quod quemadmodum, mortuo Christo, milites e monte descendentes «*Vere Filius Dei erat iste*» dicebant, mortuo Petro Renato, milites, qui eum ad supplicium duxerant: « *Non homo sed Angelus erat iste* » fassi sunt. Tanta est Martyrum ad praedicandam suo sanguine fidem efficacia!

« Etenim capita detruncata — praeclare de Ss. Mm. Iuventino et Maximo scribit Chrysostomus — tunc diabolo magis terribilia erant, quam cum vocem darent, sicut et caput Ioannis non tantum terrebat cum loqueretur, quantum cum in disco mutum afferretur. Habet enim et sanctorum sanguis suam vocem, quae non per aures auditur, sed occidentium conscientiam invadit et perstringit ».

Martyris nostri sepulcrum factum est gloriosum et peregrinantium agmina veluti ad victoriae trophaeum eo accurrunt.

Merito itaque de supremis honoribus tanto viro decernendis agi opportuno tempore coeptum est. Porro martyrium luculentissime sive ex ipsis documentis a tribunali exaratis eruitur, sive ex ceteris documentis, quorum authentia iuridice ab historica S. R. C. Sectione recognita est, nec non ex aliis iuridicis probationibus.

Quibus fulgide emergit tanti viri nobilis memoria. Is enim vitae sanctitate, qua se martyrii gratiae paraverat, tum fidelibus omnibus, tum praecipue sacerdotibus animarum curam gerentibus mirabile praestat exemplum. In morte vero forti animo obeunda, Christo testimonium sanguinis reddidit, praesertim heroico fidelitatis obsequio, quo Romani Pontificis, eius Vicarii, mandatis ad catholicae Ecclesiae defensionem obtemperavit.

Posito solido hoc historico et iuridico fundamento, facilis strata est via ad huius nobilissimae Causae pertractationem.

Anno 1929 Causa apud S. H. C. introducta fuit: Historicae Sectionis super documentis omnibus studium, Apostolici processus locum tenuit ad normam Motus proprii Ssmi D. N. – Antepraeparatoria Congregatio ex benigna Apostolica dispensatione habita non fuit. Praeparatoria habita est die 20 Martii; Generalis vero coram Ssmo D. N. die 10 mensis huius, dieque 22 editum pro veritate Martyrii decretum.

Ad complendam actorum seriem novissime discutiendum erat dubium: ***An stante approbatione martyrii eiusque causae, nec non Apostolica dispensatione a signis seu miraculis ad normam canonis 2116 § 2 iuris canonici*** tuto ***procedi possit ad eiusdem Venerabilis Servi Dei Beatificationem.*** Quod dubium Rmus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte Episcopus Ostien. et Albanen.. Causae Ponens seu Relator, in Generalibus Comitiis S. H. C. coram Ssmo D. N. die 24 huius mensis habitis discutiendum proposuit. Cui omnes, quotquot aderant, Rmi Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores affirmative responderunt. Beatissimus vero Pater Suam definitivam sententiam aperire in hodiernam diem distulit, 29 Aprilis mensis, Dominicam IV post Paschalia gaudia.

Eapropter ad Se Rmos Cardinales Camillum Laurenti S. R. C. Praefectum et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Causae Relatorem nec non R. P. Salvatorem Natucci Fidei Promotorem generalem meque infrascriptum Secretarium acciri mandavit, et, divina Hostia sancte litata, edixit: *Tuto procedi posse ad sollemnem Ven. Petri Renati Rogue Beatificationem.* Hoc autem decretum promulgari in acta S. R. C. referri, Litterasque, Apostolicas sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis, quum primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis expediri iussit.

Datum Romae die 29 Aprilis a. D. 1934.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I

PRECES, POST PRIVATAE MISSAE CELEBRATIONEM RECITANDAE, INDULGENTIIS LOCUPLETANTUR.

DECRETUM

Ssmus D. N. Pius divina Providentia Pp. XI, benigne excipiens humiles plurium sacerdotum postulationes poscentium ut Sanctitas Sua amplioribus indulgentiis dignaretur ditare orationes illas, quae, iussu s. m. Leonis Pp. XIII, in omnibus Orbis ecclesiis post privatae Missae celebrationem flexis genibus sunt recitandae, ad incitamentum quoque fidelium qui Missae intererunt, ne ab ecclesia discedant antequam sacerdos omnia compleverit quae sacra Liturgia ipsi absolvenda mandat et antequam ipsi simul cum sacerdote easdem persolverint orationes, in audientia diei 18 huius mensis infrascripto Cardinali Paenitentiario Maiori concessa, paterna liberalitate piam ac devotam praefatarum precum recitationem *decem annorum indulgentia* locupletavit, mandavitque ut tanta elargitio publici iuris fieret.

Haec autem decrevit, servata quoque septem annorum partiali indulgentia, quae ex concessione s. r. Pii Pp. X gaudet precatiuncula «Cor Iesu sacratissimum, miserere nobis» ter cum sacerdote flexis genibus pariter post Missae celebrationem a fidelibus repetita. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione et contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Paenitentiariae Ap., die 30 Maii 1934.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

II

PRECULAE QUAEDAM IN HONOREM SSMI SACRAMENTI INDULGENTIIS DITANTUR.

DECRETUM

Ut queant velintque fideles in divinissimum Altaris Sacramentum iugibus (quanta humana fragilitas sinit) devotisque adspirationibus animum et cor intendere, maxime opportunum visum est breves nonnullas preculas, quae mediis etiam in quotidianis occupationibus facile repeti possint, eisdem proponere, peculiaribus hunc in finem indulgentiis auctas. Quare, instante infrascripto Cardinali Paenitentiario Maiore, Ssmus D. N. Pius divina Providentia Pp. XI, in audientia die 1 huius mensis eidem impertita, benigne concedere dignatus est, ut oratiunculis, ex eucharistica liturgia vel invecta populi consuetudine desumptis, quae infra indicantur, sequentes indulgentiae, suprema Sua auctoritate, edicantur adnexae; nempe ut

a) *Antiphonae cum versu et oratione*

O sacrum convívium, in quo Christus súmitur: recólitur memória passiónis ejus; mens implétur grátia et futúræ glóriæ nobis pignus datur.

℣. Panem de cælo præstitísti eis;

℟. Omne delectaméntum in se habéntem.

Orémus

Deus, qui nobis sub Sacraménto mirábili passiónis tuæ memóriam reliquísti; tríbue, quæsumus, ita nos córporis et sánguinis tui sacra mystéria venerári, ut redemptiónis tuæ fructum in nobis júgiter sentiámus. Qui vivis et regnas in sæcula sæculórum. Amen.

Indulgentia partialis septem annorum adnectatur, si eadem pia mente et saltem corde contrito recitetur;

Indulgentia plenaria, suetis conditionibus lucranda, si per integrum continuum mensem quotidie recitata fuerit;

b) *Invocationi*

O salutáris Hóstia
Quæ cæli pandis óstium,
Bella premunt hostília;
Da robur, fer auxílium.

Uni trinóque Dómino
Sit sempitérna glória,
Qui vitam sine término
Nobis donet in pátria. Amen.

Indulgentia partialis quinque annorum et *indulgentia plenaria* ut supra;

c) *Laudationi populari, quae italice ita se habet:*

Vi adoro ogni momento,
O vivo Pan del ciel, gran Sacramento.

Indulgentia partialis trecentorum dierum et *indulgentia plenaria* ut supra.

Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione et contrariis quibuslibet non obstantibus. Datum Romae, ex Aedibus S. Paenitentiariae Ap., die 4 Iunii 1934.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

ACTA OFFICIORUM

COMMISSIO PONTIFICIA DE RE BIBLICA

DECRETUM

DE USU VERSIONUM SACRAE SCRIPTURAE IN ECCLESIIS.

Proposito ab Excmo Episcopo Buscoducensi, nomine etiam ceterorum Excmorum Episcoporum provinciae ecclesiasticae neerlandicae, sequenti dubio:

Utrum permitti possit in ecclesiis populo praelegi pericopas liturgicas Epistolarum et evangeliorum secundum versionum non ex « veteri vulgata latina editione », sed ex textibus primigeniis sive graecis sive hebraicis?

Pontificia Commissio de Re Biblica ita respondendum decrevit:

Negative; sed versio Sacrae Scripturae christifidelibus publice praelegatur quae sit confecta ex textu ab Ecclesia pro sacra liturgia approbato.

Die autem 30 Aprilis 1934, in audientia infrascripto Consultori ab Actis benigne concessa, Ssmus Dominus Noster Pius Pp. XI praedictum responsum ratum habuit et publici iuris fieri mandavit.

Ioannes Baptista Frey, C. S. Sp.
Consultor ab Actis.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Mercoledì, 2 Maggio 1934, la Santità di Nostro Signore ha ricevuto in udienza solenne S. E. il Sig. WILLIAM B. MACULAY, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario dello Stato Libero d'Irlanda, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 1 Maggio 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano, all'augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la Congregazione dei Sacri Riti *Generale,* nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati Officiali ed i Consultori teologi hanno discusso e dato il loro voto sul *tuto* per la solenne beatificazione della Venerabile Serva di Dio Giovanna Elisabetta Bichier des Ages, Confondatrice dell'Istituto delle Figlie della Croce, dette Suore di S. Andrea.

Martedì, 8 Maggio 1934, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la Congregazione dei Sacri Riti *Ordinaria,* nella quale dagli Emi e Revmi Signori Cardinali e dai Revmi Prelati, facenti parte della medesima, sono state discusse le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Francesca Schervier, del Terz'Ordine di San Francesco e fondatrice dell'Istituto delle Povere Suore di San Francesco.

2. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria Teresa di Soubiran, fondatrice della Congregazione di Maria Ausiliatrice.

3. Revisione degli scritti del Servo di Dio D. Placido Riccardi, sacerdote dell'Ordine di San Benedetto.

4. Revisione degli scritti del Servo di Dio P. Carlo di S. Andrea, sacerdote professo della Congregazione dei Passionisti.

5. Revisione degli scritti del Servo di Dio Paolo Pio Perazzo, del Terz'Ordine di S. Francesco.

6. Revisione degli scritti della Serva di Dio Francesca Anna Civer Carbonell, dell'Istituto delle Suore della Carità.

ANNUARIO PONTIFICIO per l'anno 1934

Ritratto di S. S. Pio XI, pp. 1204. - Legatura in tela, titolo in oro.

Contiene l'intero elenco delle sedi titolari restituito dalla S. Congr. Concistoriale dietro accurati studi delle fonti.

La serie dei Romani Pontefici — La Gerarchia Cattolica: Pontefice regnante — Collegio dei Cardinali — Patriarcati — Arcivescovati e Vescovati residenziali — Arcivescovati e Vescovati titolari — Abbazie e Prelature Nullius *— Amministrazioni Apostoliche* ad nutum Sanctae Sedis *— Prelati di rito orientale con giurisdizione ordinaria — Dignitari che ebbero già Sedi residenziali — Vicariati Apostolici — Prefetture Apostoliche — Missioni — Custodia di Terra Santa — Religiosi — La Curia Romana: Sacre Congregazioni — Tribunali — Uffici — Rappresentanze della Santa Sede — Corpo diplomatico presso la Santa Sede — Commissioni permanenti - La Cappella Pontificia — La Famiglia Pontificia - Elemosineria Apostolica - Uffici e amministrazioni Palatine - Stato della Città del Vaticano - Ordini equestri.*

APPENDICE:

Vicariato di Roma - Vicariato della Città del Vaticano - Istituti di studi superiori - Accademie Pontificie - Seminari - Collegi Ecclesiastici - Collegi di Religiosi - Ospizi - Dati statistici - Distribuzione geografica delle Sedi residenziali, Vicariati e Prefetture apostoliche, ecc. - Elenco alfabetico dei nomi de curia *- Indice delle Protettorie - Elenchi alfabetici degli appartenenti alla Cappella e alla Famiglia Pontificia - Dignitari defunti - Principali variazioni occorse durante la stampa - Indice alfabetico dei nomi delle persone - Indice delle materie - Indice schematico del volume - Correzioni ed aggiunte.*

In Roma L. 30 — In Italia L. 33 — Estero L. 38 —

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
COLLECTIO PRECUM PIORUMQUE OPERUM quibus Romani Pontifices in favorem omnium christifidelium aut quorumdam coetuum personarum indulgentias adnexuerunt ab anno 1899 ad 1928. Editio in-18°, pp. XII-480, linteo anglico contectum, cum titulo impresso	12 —	12 —	14 —
MISSAE DEFUNCTORUM ex Missali Romano desumptae. Editio quarta iuxta typicam. Accedit Ritus absolutionis pro Defunctis ex Rituali Romano typico (a. 1925). — Editio Vaticana in charta manufacta impressa, typis lectu facillimis, rubro-nigris characteribus, figuris, etc. ornata. — 1932 — Impressum patet 27 × 18; pagina 31 × 22 1/2 (gr. 205 pondo)	7,50	9 —	10,50
— Linteo nigro religata, cum Cruce impressa, signaculis, etc.	17,50	19 —	21 —
MASSIMI Mons. MASSIMO. **LA NOSTRA FEDE. Le basi e la sintesi del Domma Cattolico.** Quarta edizione, in-12°, pp. 292 . . . . . Esposizione breve e chiara della dottrina cattolica per le persone colte.	7,50	8,50	10 —
PONTIFICALE ROMANUM Summorum Pontificum iussu editum et a BENEDICTO XIV Pont. Max. recognitum et castigatum. Quattro volumi in-folio, nei margini cm. 30 1/2 × 44 1/2, luce della stampa 22 × 33, in carta ottima, rosso e nero, con illustrazioni. Perfetta riproduzione della pregevolissima edizione curata dalla Rma Camera Apostolica nel 1848, con utili e preziose aggiunte che la completano. I quattro volumi (I, II, III e Appendix) si vendono:			
In fogli sciolti	450 —	—	—
Legati in pelle zigrino al dorso, tela sui piani, taglio dorato, impressioni a secco e croce dorata sui piani, titolo sui dorsi, segnacoli e buste	690 —	—	—
Legati in tutto chagrin, con fregi e croce in oro sui piani, taglio dorato, titolo sui dorsi, segnacoli e buste	950 —	—	—

Fuori di Roma, spese di porto in più.

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis"
(Libreria Vaticana - Città del Vaticano — °/° postale N. 1-16722).

Editio Leonina Manualis

S. THOMAE DE AQUINO
DOCTORIS ANGELICI

SUMMA CONTRA GENTILES

Sine apparatu critico, sine commentariis Ferrariensis, in uno volumine in-8°, pagg. VIII-584.
Romae Lib. 20 — Italiae Lib. 22 — Apud exteros Lib. 26 —

STATISTICA CON CENNI STORICI DELLA GERARCHIA E DEI FEDELI DI RITO ORIENTALE

Ad habendam notitiam **syntheticam ac simul plenam de Oriente catholico,** hoc volumen prorsus necessarium est.
Non tantum notitiae numericae de Oriente catholico in eo continentur; sed de singulis Ecclesiis ritus orientalis, origo, progressus, status et conspectus historicus perbelle exponuntur.
Manuale reapse est hic liber, qui paginis 576 constat; idcirco omnibus, praesertim ecclesiasticis viris, qui rerum orientalium cognitionem acquirere cupiunt, valde utilis.

In brochure Lib. 18 — Linteo rubro religatum Lib. 24 —

Huic pretio adiungendum pretium vecturae:
Italia Lib. 1,50 Estero Lib. 4 —

		Roma L.	Italia L.	Estero L.
CODIFICAZIONE CANONICA ORIENTALE - FONTI				
Fasc. I.	**Testi vari di diritto nuovo** (1550-1902) - Parte prima	25 —	28 —	36 —
Fasc. II.	**Testi vari di diritto nuovo** (1550-1902) - Parte seconda	25 —	28 —	36 —
Fasc. III.	**Disciplina antiochena** (Siri): I. **Nomocanone di Bar-Hebreo**	10 —	13 —	15 —
Fasc. IV.	**Disciplina caldea:** I. **Droit ancien: Synodes** (Synodicon orientale); Collectio canonum synodicorum d'Ebedjésus de Nisibe	15 —	18 —	22 —
Fasc. V.	**Disciplina alessandrina** (Etiopi): Testi di diritto antichi e moderni riguardanti gli Etiopi	25 —	28 —	36 —
Fasc. VI.	**Disciplina alessandrina:** Testi di diritto antichi riguardanti gli Etiopi	25 —	28 —	33 —
Fasc. VII.	**Disciplina armena:** Testi vari di diritto canonico armeno (Secoli IV-XVII)	25 —	28 —	36 —
Fasc. VIII.	**Studi storici sulle fonti del Diritto canonico orientale**	50 —	55 —	60 —
Fasc. IX.	**Disciplina generale antica** (sec. II-IX)	25 —	28 —	36 —
Fasc. X.	**Disciplina bizantina** (Rumeni): Testi di diritto particolare dei Rumeni	45 —	50 —	55 —
Fasc. XI.	**Disciplina bizantina** (Ruteni): Testi di diritto particolare dei Ruteni	55 —	60 —	72 —
Fasc. XII.	**Disciplina antiochena** (Maroniti): Testi di diritto particolare dei Maroniti	65 —	70 —	75 —
CONSTITUTIO APOSTOLICA. De Universitatibus et Facultatibus Studiorum Ecclesiasticorum. - Accedunt Ordinationes Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus ad praefatam Constitutionem rite servandam. In-16°, pp. 88		2,50	3 —	3,20

Veneunt Romae apud Admin. Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis"
(Libreria Vaticana - Città del Vaticano — C/C postale N. 1-16722)